

Eesti Vabariigi ning Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriigi vahelise tulu- ja kapitalimaksudega topeltmaksustamise vältimise ning maksudest hoidumise ja maksupettuste tõkestamise lepingu ja selle juurde kuuluva protokolli ratifitseerimise seaduse eelnõu seletuskiri

1. Sissejuhatus

1.1 Sisukokkuvõte

Seadusega ratifitseeritakse Eesti Vabariigi ning Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriigi vahelise tulu- ja kapitalimaksudega topeltmaksustamise vältimise ning maksudest hoidumise ja maksupettuste tõkestamise lepingu ja selle juurde kuuluva protokolli eelnõu (edaspidi *leping*).

Ühendkuningriigiga sõlmitud uue lepingu tekstis lepiti kokku 24. augustil 2023. a Tallinnas. Hiljem tehti lepingusse mõningaid muudatusi kirja teel. Kehtiv topeltmaksustamise leping kahe riigi vahel kirjutati alla 12. mail 1994 ning see jõustus sama aasta 19. detsembril. Uue lepingu läbirääkimiste ajendiks oli mõlema poole soov kaasajastada lepingu teksti ning lepingu jõustumisel hakkab see asendama kehtivat maksulepingut. Uus leping muudab maksustamisõigusi (nt sätestab senisest soodsamaid kinnipeetava tulumaksu määrasid) ning viib lepingu vastavusse rahvusvaheliselt kokkulepitud maksulepingute väärkasutamise vältimise miinimumstandardiga (lepingusse on sisse viidud nn peamise eesmärgi test). Uus leping sisaldab ka maksunõuete sissenõudmisel antava abi artiklit, mida kehtiv leping ei reguleeri.

Lepingule kirjutasid Tallinnas alla Eesti suursaadik Ühendkuningriigis Sven Sakkov ja Ühendkuningriigi suursaadik Eestis Joanne Lomas 28. augustil 2026. a.

Ka uus Eesti ja Ühendkuningriigi vaheline leping järgib üldjoontes Majandusliku Koostöö ja Arengu Organisatsiooni (ingl k *Organisation for Economic Co-operation and Development*, edaspidi *OECD*) koostatud tüüplepingut. Seisuga 1. september 2026. a on Eestil kehtivaid topeltmaksustamise vältimise lepingud 66 riigiga¹.

Topeltmaksustamise vältimise lepingute eesmärk on soodustada investeeringuid lepinguosaliste riikide vahel. Leping kui rahvusvaheline õigusakt annab investoritele võrreldes riigisisese õigusaktiga suurema õiguskindluse lepinguga reguleeritud maksusüsteemi elementide suhtes, kuna kahepoolse rahvusvahelise lepingu muutmine nõuab üldjuhul rohkem aega kui riigisisese õigusakti muutmine. Eesmärgi saavutamiseks piirab leping tulumakse, mida tuluallikariik teise riigi residentide tulule võib kehtestada, tagab isikute võrdse kohtlemise ning kõrvaldab võimaliku topeltmaksustamise. Lepingus sätestatud vastastikuse teabevahetuse kohustus loob lisavõimalusi maksupettuste tõkestamiseks.

1.2 Eelnõu ettevalmistaja

Seaduse eelnõu ja seletuskirja on ette valmistanud Rahandusministeeriumi maksu- ja tollipoliitika osakonna peaspetsialist Tiina Hansson (tel 5885 1480, tiina.hansson@fin.ee). Seaduse eelnõu ning seletuskirja juriidilist kvaliteeti on kontrollinud Rahandusministeeriumi personali- ja õigusosakonna õigusloome valdkonna juht Virge Aasa (tel 5885 1493, virge.aasa@fin.ee). Lepingutõlkis vandetõlk Mariliis Soomäe (Dussani vandetõlgid, tel 551 2071, dussan@dussan.ee), tõlget on toimetanud Tiina

¹ Sõlmitud lepingute nimekiri on kättesaadav Rahandusministeeriumi veebiaadressilt <https://www.rahandusministeerium.ee/et/topeltmaksustamise-valtimise-lepingud>

Hansson. Välisministeeriumis on lepingu materjalid üle vaadanud juriidilise osakonna jurist Maarja Naagel (tel 637 7436, maarja.naagel@mfa.ee).

1.3 Märkused

Eelnõu ei ole seotud muu menetluses oleva eelnõuga, Euroopa Liidu õiguse rakendamisega ega Vabariigi Valitsuse tegevusprogrammiga.

Kooskõlas Vabariigi Valitsuse 22. detsembri 2011. a määruse nr 180 „Hea õigusloome ja normitehnika eeskiri” § 1 lõike 2 punktiga 3 ei ole koostatud eelnõu väljatöötamiskavatsust.

Leping tuleb ratifitseerida Riigikogus ning ratifitseerimise aluseks on Eesti Vabariigi põhiseaduse §-s 113 väljendatud seadusereservatsiooni põhimõte, mille kohaselt tuleb maksuküsimused kehtestada seadusega. Seaduse vastuvõtmiseks Riigikogus on vajalik poolthäälte enamus.

Tulenevalt Välisministeeriumi, Justiitsministeeriumi ja Riigikantselei vahel kokku lepitud välislepingute lihtsustatud menetlemise korrast lisati kooskõlastusringil olevale lepingu heakskiitmise korralduse eelnõu seletuskirjale ratifitseerimise seaduse eelnõu kavand ning korralduse eelnõu seletuskiri koostati seaduseelnõu seletuskirjale kehtestatud hea õigusloome ja normitehnika eeskirja reegleid järgides. Leping ratifitseerimise seaduse eelnõu esitati ministeeriumidele kooskõlastamiseks koos lepingu heakskiitmise korralduse eelnõuga ning esitatakse nüüd otse Vabariigi Valitsusele.

2. Seaduse eesmärk

Seadusega ratifitseeritakse leping ning luuakse võimalus selle kohaldamiseks.

Eesti sõlmib topeltmaksustamise vältimise lepinguid, et tagada maksukeskkonna stabiilsus nii välismaistele ettevõtjatele, kes investeerivad Eestisse kui ka Eesti ettevõtjatele, kes laiendavad oma tegevust välisriikidele. Kahes või enamas riigis tegutsemise tagajärjel on isik tavaliselt allutatud vähemalt kahe riigi maksuseadustele, mille kohaldamise tulemusena võib tekkida juriidiline topeltmaksustamine. „Rahvusvaheline juriidiline topeltmaksustamine“ on maksuõiguse termin, millega tähistatakse olukorda, kus kaks riiki maksustavad samalaadsete maksudega ühe ja sama maksumaksja tulu. Juriidilise topeltmaksustamise kõrval eksisteerib majanduslik topeltmaksustamine, mis tähendab, et sama tulu maksustatakse kahe erineva maksumaksja tuluna.

Topeltmaksustamise kahjulik mõju rahvusvahelisele majandustegevusele on ilmne ning topeltmaksustamise vältimise lepingute peamine eesmärk ongi juriidilise topeltmaksustamise kõrvaldamine. Topeltmaksustamise ennetamiseks jagab leping maksustamisõigusi riikide vahel eri tululiikide kaupa. Selline jagamine toimub ühe riigi maksustamisõiguse piiramisena teise riigi kasuks ja vastupidi. Lisaks topeltmaksustamise kõrvaldamisele on välisinvestorile oluline, et teda ei maksustataks investearu sihtkohariigis koormavamalt kui kohalikke ettevõtjaid. Leping sätestabki teatud piirides maksumaksjate võrdse kohtlemise kohustuse.

Kuna mitmes riigis tegutsemisel võib eri riikide maksuseaduste kohaldamise tulemusena tekkida ka topeltmittemaksustamine ja suurenenud võimalus muul viisil maksukohustuse täitmisest kõrvalhoidumiseks, sätestab leping võimaluse ja kohustuse maksualase teabe vahetuseks lepinguosaliste riikide pädevate ametiisikute vahel. Pädevateks ametiisikuteks on üldjuhul maksuhaldurid (st Eestis Maksu- ja Tolliamet).

Leping võib luua maksumaksjatele riigisisese õigusega võrreldes vaid soodsamad tingimused, kuna leping riigile uusi maksumaksjate õigusi ei anna. Kui lepingus on antud ühele lepinguosalisele riigile teatud liiki tulu maksumaksjate õigus, kuid riigisisese seaduse kohaselt sellist tulu seal ei maksumaksjate, siis ei teki riigil lepingu alusel õigust maksu võtta. Kui näiteks tulumaksuseaduse (edaspidi ka *TuMS*) alusel mitteresidendile makstavat dividendi ei maksumaksjate, pole Eestil õigust lepingus sätestatud määras dividendilt tulumaksu kinni pidada.

3. Eelnõu sisu ja võrdlev analüüs

Seaduse eelnõu koosneb ühest lausest, millega ratifitseeritakse leping ja selle juurde kuuluv protokoll.

Eesti ja Ühendkuningriigi vaheline leping koosneb 29 artiklist ja lepingu juurde kuuluvast protokollist. Lepingus esimesed 5 artiklit käsitlevad lepingu kohaldamisala ja mõisteid.

Artikkel 1

Lepingut **kohaldatakse** lepinguosaliste riikide **residentidele**. Residenti mõiste on määratletud viitega riigisisesele õigusele lepingu artiklis 4. Eesti tulumaksuseaduses on residentide mõiste sätestatud §-s 6.

Teatud lepingu sätted kohalduvad isikutele, kes ei pruugi olla kummagi riigi residentid. Näiteks artikkel 18 (avalik teenistus) võib kohalduda Eesti või Ühendkuningriigi avalikule teenistujale, kes pole kummagi riigi resident. Artikli 25 (teabevahetus) kohaselt võivad riigid teavet vahetada ka kolmandate riikide residentide kohta.

Maksumaksjate mõttes läbipaistvate üksuste tulu loetakse residentide tuluks vaid ulatuses, mille osas lepinguosaline riik ise käsitleb sellist tulu oma residentide tuluna. Läbipaistvateks üksusteks loetakse selliseid üksusi, mille kogutulu või tuluosa maksumaksjate lepinguosalise riigi seaduste alusel isikute tasandil, kel on sellises üksuses osa või osalus, mitte aga üksuse enda tasandil. Näiteks on maksumaksjate mõttes läbipaistvad üksused seltsingud ja usaldushaldused (inglise keeles *trust*). Viimased on levinud Inglise õigussüsteemi riikides ning lihtsustatult võib öelda, et tegemist on õigussuhtega, kus üks isik valitseb vara teise isiku kasuks.

Artikkel 2

Lepingu artiklis 2 sätestatakse lepingu ese- **maksud, millele lepingut kohaldatakse**. Lepingut kohaldatakse Eestis ja Ühendkuningriigis kehtestatud **tulu- ja kapitalimaksudele** sõltumata nende kogumise viisist. Artikli 2 lõikes 2 on sätestatud tulu- ja kapitalimaksu määratlus ning lõikes 3 on nimetatud kummaski riigis kehtestatud maksud, millele lepingut eelkõige kohaldatakse. Lepingut kohaldatakse ka samastele või sama laadi maksudele, mis kehtestatakse olemasoleva maksu asemele või sellele lisaks pärast lepingu allakirjutamist. Pädevatel ametiisikutel lasub kohustus maksuseaduste olulisematest muudatustest teineteist teavitada.

Teabevahetuse artikli (artikkel 25) kohaldamisala on laiem. Teavet vahetatakse kõigi maksude kohta, mille lepinguosaline riik, selle kohaliku omavalitsuse üksus või muu haldusüksus on kehtestanud.

Artikkel 3

Mõistete juures tuleb tähele panna, kas määratlus on antud viitega riigisisesele õigusele või on määratlus riigisiseses õiguses kasutatud samalaadsetest mõistetest sõltumatu. Artikkel 3 koondab mitmeid lepingus kasutatavaid mõisteid, kuid artiklid 4 ja 5 on pühendatud ühe mõiste selgitamisele. Mõistete ja terminite määratlusi võib siiski leida ka lepingu teistest artiklitest, kuid sellisel juhul omab termin tähendust ainult konkreetse artikli kohaldamisel.

Artikli 3 lõige 2 sätestab üldreegli lepingus määratlemata mõistete tõlgendamiseks. Kui kontekstist ei tulene teisiti, lähtub lepinguosaline riik lepingus käsitletud maksudega seotud mõistet tõlgendades selle lepinguosalise riigi seadustes sellel ajal kasutatud määratlusest, pidades silmas, et maksuseadustes määratletud mõisted on ülimuslikud teistes seadustes määratletud mõistete suhtes. Nimetatud sätte kohaldamisel tuleb silmas pidada ka rahvusvaheliste lepingute õiguse Viini konventsiooni artiklites 31, 32 ja 33 sätestatud rahvusvaheliste lepingute tõlgendamise üldreegleid.

Artikkel 4

Lepingu artikkel 4 määratleb termini **lepinguosalise riigi resident** lepingu teiste sätete kohaldamiseks ning sätestab reeglid lepinguresidentsuse määramiseks, kui lepinguosaliste riikide seaduste koosmõjus tekib topeltresidentsus. Lepingu kohaselt on isik resident, kui ta on resident lepinguosalise riigi õiguse alusel ning kui ta on selles riigis maksukohustuslane. Siin peetakse üldiselt silmas piiramatut maksukohustust maailmatulult, mitte maksukohustust ainult sellest riigist saadud tulult. Samas ei välista see sätte oma kohaldamisalast territoriaalse maksusüsteemiga riikide² residente. Residentina lepingu mõistes käsitatakse ka seda riiki ennast, selle kohaliku omavalitsuse üksust või muud haldusüksust ehk siis selliseid üksuseid, kes lepingus sätestatud üldiste reeglite alusel residendiks ei kvalifitseeruks (ei ole isikud artikkel 3 lõige 1 punkt d kohaselt ega ka tulumaksukohustuslased), kuid kellele peetakse vajalikuks lepingut kohaldada, kui nad näiteks teisest riigist tulu saavad.

Protokollis on täpsustatud, et lisaks eelloetletud isikutele ja üksustele käsitatakse selles lepingus residendina ka investeerimis- ja pensionifonde ning üksnes usulistel, heategevuslikel, teaduslikelt, kultuurilistel või hariduslikel eesmärkidel asutatud organisatsioone. Investeerimisfondide sõnaselge määratlemine residendina tähendab seda, et Eestis asutatud lepingulisel investeerimisfondil on võimalus saada selle lepingu alusel maksuhalduri käest residentsustõend, mille esitamisel saab Ühendkuningriigis lepingu kohaldamist taotleda. Lisaks sellele, et investeerimisfondi käsitatakse residendina, loetakse ta ka tema arvele laekuvate väljamaksete saajaks, sest allikariigil on kohustus dividendilt kinnipeetavat maksu lepingus sätestatud määrani vähendada ainult juhul, kui isik või üksus, kelle arvele väljamakse laekub, on ka selle tulu saaja.

Kui füüsiline isik on residendi määratluse kohaselt nii Eesti kui ka Ühendkuningriigi resident, siis lepingu artikli 4 lõike 2 kohaselt määratakse isiku residentsus eelnimetatud artiklis toodud kriteeriume järgides, andes eelisõiguse isikuga lähemalt seotud riigile.

Muude isikute, kelleks on peamiselt äriühingud, topeltresidentsuse tekkimisel lahendatakse küsimus Eesti ja Ühendkuningriigi pädevate ametiisikute kokkuleppel, arvestades isiku kõrgeima juhtimisorgani asukohta, isiku asutamise või muul moel moodustamise kohta või muud asjaomast tegurit. Kui pädevad ametiisikud kokkuleppele ei jõua, siis lepingus ettenähtud soodustusi ei anta kui maksuhaldurid ei ole omavahel kokku leppinud teisiti.

Kõrgeima juhtimisorgani asukoht (inglise keeles *place of effective management*) on Eesti õigussüsteemis tundmatu termin, kuid paljudes teistes riikides on see juriidiliste isikute ja muude üksuste residentsuse kindlaksmääramise kriteeriumina kasutusel. Eesti ei ole siiani nõustunud kasutama kõrgeima juhtimisorgani asukoha kriteeriumi residentsuse määramisel otsustavana, kuid on olnud valmis mainima seda ühe otsustamist mõjutava tunnusena. OECD 2014. aasta tüüplepingu kommentaar nr 24 artikli 4 lõikele 3 selgitas, mida kõrgeima juhtimisorgani asukoht lepingu kontekstis ja rahvusvahelises maksuõiguses üldiselt tähendab: „Kõrgeima juhtimisorgani asukoht on koht, kus võetakse sisuliselt vastu kõige olulisemaid otsuseid üksuse kui terviku juhtimise ja majandustegevuse kohta. Kõrgeima juhtimisorgani asukoha

² Riigid, kes oma residentide välisriigist saadud tulu ei maksusta.

kindlaksmääramiseks tuleb uurida kõiki olulisi asjaolusid. Üksusel võib olla mitu juhtimiskohta, kuid samal ajal saab tal olla ainult üks kõrgeima juhtimisorgani asukoht.“

Artikkel 5

Püsiva tegevuskoha tekkimise tingimused on kindlaks määratud lepingu artiklis 5. Artikli 5 lõige 1 sätestab püsiva tegevuskoha tekkimise üldreegli. Lõikes 2 on toodud tüüpiliste püsivate tegevuskohtade näited. Toodud loetelu täiendab lõiget 1, kuid püsiv tegevuskoht tekib vaid siis, kui see vastab lõikes 1 nimetatud tingimustele.

Püsiv tegevuskoht lepingu mõistes on reeglina äritegevuse kindel koht, mille kaudu täielikult või osaliselt toimub ettevõtja äritegevus. Selleks, et mitteresidendil tekiks teises riigis püsiv tegevuskoht, peab tema käsutuses olema koht äritegevuseks (näiteks kontor, tehas, ehitusplats, töökoht kellegi teise kontoris). Siinkohal pole oluline, kas see koht on ainuüksi mitteresidendi kasutuses või millisel õiguslikul alusel mitteresident kohta kasutab, määrav on asjaolu, et mitteresidendil on võimalus konkreetset kohta oma ettevõtluse jaoks kasutada. Teine oluline tingimus on, et koht peab olema püsiv ning moodustama majandusliku ja geograafilise terviku. Sõna 'püsiv' tähendab püsiva tegevuskoha puhul nii geograafilist kui ka ajalist püsivust ning eeldab tõlgendamisel teatud paindlikkust ja konkreetsele äritegevusele iseloomulike asjaolude arvestamist. Kolmas tingimus on, et mitteresidendist ettevõtja majandustegevus peab toimuma eelnimetatud koha kaudu, mis reeglina tähendab seda, et ettevõtja ise või tema heaks töötavad isikud peavad põhiliselt tegutsema selles kohas.

Püsiva tegevuskoha enamlevinud vormid on välisriigi juriidilise isiku filiaal ja välisriigi ettevõtja käsundi alusel tegutsevad nii-öelda sõltuvad esindajad, kellel on õigus ettevõtja nimel lepinguid sõlmida (lõige 7). Kui esindajat saab käsitada ettevõtjast majanduslikult ja õiguslikult sõltumatuna, siis selline esindaja ettevõtjale püsivat tegevuskohta ei tekita (lõige 8).

Lepingus käsitatakse ehitusplatsi ja ehitus- või seadmemistamistööd püsiva tegevuskohana üksnes juhul, kui selline tegevus kestab üle 12 kuu. Perioodi arvestatakse töö alustamisest (sh igasugune ettevalmistav töö) kuni lõpetamiseni, ajutisi (nt ilmast, materjali või tööjõu puudumisest sõltuvaid) tööseisakuid maha ei arvestata.

Olenemata püsiva tegevuskoha tekkimise võimalikkusest artikli 5 lõikes 1 loetletud tunnuste alusel, ei teki ettevõtjal teises riigis püsivat tegevuskohta juhul, kui tema tegevus teises lepinguosalisel riigis piirdub ettevalmistavat või abistavat laadi tegevusega (lõige 4).

Artikkel täpsustab ka, et äriühingute omavaheline seotus ei anna ainuüksi põhjust käsitada ühte äriühingut teise püsiva tegevuskohana.

Järgnevates artiklites käsitletakse tulu maksustamist, mille kohta sätestatakse järgmised põhimõtted.

Artikkel 6

Kinnisvaratulu ja kinnisvara võõrandamisest saadud kasu (vt ka artikli 13 seletus) võib maksustada lepinguosalisel riigis, kus vara asub. Kinnisvara mõiste on lepingus laiem kui Eesti riigisisese õiguses, näiteks hõlmab see lepingus ka kinnisvara päraldisi, eluskarja, põllumajanduses ja metsanduses kasutatavaid seadmeid, õigusi tasule maavara leiukoha ja loodusvara kasutamise või kasutusõiguse eest ning muid kinnisvaraga seotud õigusi. Kinnisvara asukohariigil on piiramatult õigus maksustada kinnisvarast saadud tulu ka juhul, kui kinnisvara on seotud teise lepinguosalisel riigi residendi äritegevusega.

Kuigi näiteks Eesti kinnisvara asukohariigina lubab teise riigi residendil lisada kinnisvaratulu püsiva tegevuskoha muude tulude hulka ja maksustab seda artikli 7 alusel, kindlustab artikkel 6 kinnisvara

asukohariigi maksustamisõiguse ka juhul, kui isikul, kes kinnisvaratulu saab, ei ole kinnisvara asukohariigis püsivat tegevuskohta.

Artikkel 7

Ärikasumit, mida ettevõtja saab teises lepinguosalisest riigis toimuvast äritegevusest, võib maksustada teises lepinguosalisest riigis ainult juhul, kui ettevõtja äritegevus toimub seal asuva püsiva tegevuskoha kaudu. Kasumit, mis on omistatav püsivale tegevuskohale, võib maksustada püsiva tegevuskoha asukohariigis. Kuigi püsiv tegevuskoht ei ole iseseisev isik vaid majandusüksus, mille kaudu ettevõtja tegutseb, käsitletakse püsivat tegevuskohta suhtes selle ettevõtjaga, kelle püsiv tegevuskoht ta on, eraldiseisva isikuna. Sellest põhimõttest lähtudes omistavad lepinguosalisest riigid püsivale tegevuskohale kasumi, mida püsiv tegevuskoht eeldatavasti saaks, kui ta tegutseks iseseisvalt samal tegevusalal kui see ettevõtja, kelle püsiv tegevuskoht ta on. Kasumi omistamine toimub riigisisese õiguse alusel ehk leping üldiselt ei sätesta, milliste reeglite alusel püsivale tegevuskohale kasumit omistada tuleb. Võrdse kohtlemise artiklist tuleneb siiski põhimõte, et mitteresidendist ettevõtjat, kes tegutseb teises lepinguosalisest riigis püsiva tegevuskoha kaudu ei tohi maksustada koormavamalt, kui selle riigi residendist ettevõtjat.

Kasumi omistamisel analüüsitakse püsiva tegevuskoha majanduslikult olulisi tegevusi ja võetud kohustusi kogu ettevõtte tegevuse kontekstis. Tegevusanalüüsis võrreldakse osapoolte täidetud ülesandeid, võttes arvesse kasutatud vara ning võetud riske.

Kui püsivale tegevuskohale omistatav kasum on kooskõlas lõikega 2 kindlaks tehtud, siis selle kasumi maksustamine sõltub iga lepinguosalisest riigi õigusaktides sätestatud reeglitest. Selle lõikega ei sätestata näiteks seda, milliseid kulusid võib ettevõtja maksustatavast tulust maha arvata. Siiski on oluline tähele panna, et võrdse kohtlemise artiklist tuleneb põhimõte, mille kohaselt mitteresidendist ettevõtjat, kes tegutseb teises lepinguosalisest riigis püsiva tegevuskoha kaudu, ei tohi maksustada koormavamalt kui selle riigi residendist ettevõtjat. Paraku on selle võrdse kohtlemise põhimõtte tõlgendamine riigiti väga erinev ning väljaspool Euroopa Liitu asuvad riigid kohtlevad püsivat tegevuskohta võrreldes oma residentidega siiski ebasoodsamalt. Selline ebavõrdne kohtlemine avaldub sageli just maksubaasi arvestamise reeglite erinevuses, mida põhjendatakse asjaoluga, et püsiv tegevuskoht on mitteresidendist ettevõtja struktuuriüksus mitte eraldiseisev juriidiline isik ja seega pole absoluutselt võrdne kohtlemine võimalik.

Kui maksumaksja ei ole püsivale tegevuskohale omistatavat kasumit kindlaks teinud kooskõlas lõikega 2, siis võib lepingupool korrigeerida püsivale tegevuskohale omistatavat kasumit. Säte on põhijoontelt sarnane artikli 9 lõikega 2. Omistatava kasumi korrigeerimist võib teha nii see riik, kus asub püsiv tegevuskoht kui ka see riik, kus asub ettevõtja. Topeltnmaksustamise vältimiseks teeb teine lepinguosaline riik vastukorrigeerimise, kui ta leiab, et algne korrigeerimine oli õigustatud ning korrigeeritud kasum peegeldab õigesti kasumit, mida püsiv tegevuskoht oleks teeninud kui tehingud oleksid tehtud turuhinnas.

Artikli 7 viimane lõige paneb paika artikkel 7 vahekorra teiste artiklitega. Kui ettevõtja kasumi hulgas on lepingu teistes artiklites käsitletud tulu, siis ei takista artikkel 7 teistele tulu liikidele teiste asjakohaste sätete kohaldamist. Kuigi nii mõnedki teised artiklid viitavad püsiva tegevuskoha kasumi maksustamise osas omakorda tagasi artiklile 7, on artikli 7 viimane lõige üldreegel teiste artiklite suhtes, millele teised artiklid on teatud tulu liigi osas kehtestanud erandid.

Artiklit 7 kohaldatakse tulule, mida tulumaksuseaduse alusel maksustatakse paragrahvide 49-53 alusel.

Artikkel 8

Rahvusvahelistest mere- ja õhuvadudest saadud kasum maksustatakse veoettevõtja residendiriigis. Rahvusvahelise veo mõiste on määratletud artiklis 3 ning selle kohaselt käsitatakse rahvusvahelise veona lepinguosalise riigi ettevõtja mere-või õhuvadu, välja arvatud juhul, kui selline tegevus toimub ainult ühes lepinguosalisel riigis ja laeva või õhusõiduki käitaja ei ole selle riigi ettevõtja.

Artikkel 8 on erand artikli 7 suhtes. Rahvusvahelistest mere- ja õhuvadudest saadud kasum maksustatakse lepinguosalisel riigis, kus veoettevõtja on resident, ka siis, kui kasum on omistatav ettevõtja teises lepinguosalisel riigis olevale püsivale tegevuskohale.

Lõike 2 kohaselt maksustatakse veoettevõtja residendiriigis ka kasum, mis on saadud laeva või õhusõiduki käitamisest seoses osalusega puulis või muud liiki ühisel äritegevuses. Puuli jaoks ei ole olemas ühtset mudelit, esineb erinevaid koostöövorme. Üldjuhul tegutsetakse puulis puulilepingute alusel, mis määravad kindlaks, kuidas ühisest äritegevusest saadud tulu või kasumit jagatakse³. Näiteks mereveopuul hõlmab teatavat arvu sarnaseid laevu, mis kuuluvad erinevatele omanikele, kuid mida hallatakse ühiselt.

Artikkel 9

Lepingu artikkel 9 käsitleb maksustatava kasumi jaotamist seotud ettevõtjate vahel ehk teisisõnu sätestab aluse **siirdehindade⁴ korrigeerimiseks**. Selles artiklis on maksustatava kasumi kindlaksmääramise reeglid juhaks, kui ühe lepinguosalise riigi ettevõtja otseselt või kaudselt osaleb teise lepinguosalise riigi ettevõtja osa- või aktsiakapitalis või juhtimises. Kui seotud isikute vahel tehtud tehingu hind ei vasta turuhinnale ja ettevõtja kasum jääb seetõttu väiksemaks kui ta oleks olnud siis, kui tehingud oleksid tehtud turuhinnaga, on ettevõtja residendiriigil õigus ettevõtja kasumit korrigeerida. Kui üks riik on ühe tehingupoole kasumit korrigeerinud, peaks teise tehingupoole kasumit ka vastavalt allapoole korrigeerima, et ei tekiks topeltmaksustamist. Artikkel sätestab ka sellise teises riigis tasutava maksusumma korrigeerimise kohustuse, kuid OECD tüüplepingu kommentaare lugedes selgub, et teine riik on kohustatud oma residendist ettevõtja (või seal asuva püsiva tegevuskoha) maksusummat korrigeerima ainult juhul, kui ta teise riigi korrektuuriga nõus on. Praktikas tähendab see seda, et riigid püüavad vastastikkuse kokkuleppe menetluse teel üksmeelele jõuda seotud isikute vahel tehtud tehingute turuhinnas, millest tulenevalt siis korrigeeritakse seotud ettevõtjate kasumit ühes riigis alla- ja teises ülespoole.

Võrreldes Eesti tulumaksuseaduse §-ga 8 on ettevõtjate seotuse määramise kriteeriumid lepingus väga üldiselt sätestatud.

Artikkel 10

Väljamakstavat dividendi võib maksustada nii see lepinguosaline riik, kus dividendimaksja on resident kui ka see lepinguosaline riik, kus dividendisaaja on resident. Dividendimaksja kasumit maksustab lepinguosaline riik, kus dividendi maksev äriühing on resident ja kui äriühingul on välisriigis püsiv tegevuskoht, siis ka see riik, kus püsiv tegevuskoht asub. Selline kasum maksustatakse artikli 7 kohaselt ning saadud dividend artikli 10 alusel, üldjuhul väljamakstavalt dividendilt tulumaksu kinnipidamise teel.

Nii kehtiv kui uus leping annab tuluallikariigile⁵ **dividendi** piiratud maksustamisõiguse, kuid erinevates ülemmäärades. Kehtivas lepingus on kinni peetava maksu ülempiiriks 5% dividendi brutosummast kui dividendi saaja on äriühing, kellele kuulub vähemalt 25% dividendi maksva äriühingu hääleõigustest ning 15% kõigil muudel juhtudel. Uue lepinguga ei tohi teise riigi residendist füüsilisele isikule makstud dividendi puhul maksumäär olla kõrgem kui 10% dividendi brutosummast ja 15% ülempiir kehtib kinnisvaratulust makstavale dividendile, mida maksab investeerimisüksus, mis jaotab suurema osa tulust

³ OECD (2017) tüüplepingu kommentaar nr 23 artiklile 8, lk 224 <http://www.oecd.org/berlin/publikationen/43324465.pdf>

⁴ Siirdehind – seotud isikute (nt ema- ja tütarettevõtja) vahel tehtud tehingu hind.

⁵ Lepinguosaline riik, mille residendist äriühing dividendi maksab

iga-aastaselt ja mille kinnisvarast saadud tulu on maksuvaba. Muudel juhtudel on tuluallikariigis dividend tulumaksust vabastatud.

Leping sätestab ka dividendi mõiste viitega riigisisesele õigusele. Dividend lepingu mõistes on igasugune tulu osalusest või muust kasumi saamise õigusest (mis ei ole võlanõue) ning teistest õigustest saadav tulu, mida riigisisese õiguse alusel maksustatakse nagu dividendi või muud kasumijaotist.

Artikkel 10 lõige 5 ei luba riigil maksustada teise lepinguosalise riigi residendist äriühingu makstavaid dividende ega selle äriühingu jaotamata kasumit, olenemata sellest, et see kasum võib olla tekkinud esimesena mainitud riigis. See reegel ei kehti juhul, kui dividendi makstakse esimesena mainitud riigi residendile ja siis kui osalus, millelt dividendi makstakse on seotud selles riigis asuva püsiva tegevuskoha äritegevusega. Ehk siis riik võib maksustada teise riigi residendi makstud dividendi kui dividendi saaja residendiriiik või kui püsiva tegevuskoha allikariik, aga mitte kui dividendi allikariik.

Eesti tulumaksuseaduse alusel mitteresidendile makstavalt dividendilt tulumaksu kinni ei peeta, seega leping ei mõjuta dividendide maksustamist.

Artikkel 11

Lepingu kohaselt ei või teise riigi residendist füüsilisele isikule makstavalt **intressilt** kinnipeetava maksu määr ületada 10 protsenti intressi brutosummast. Muudel juhtudel tuluallikariigis tulumaksu lepingu kohaselt kinni pidada ei saa. Kehtiva lepingu kohaselt on tuluallikariigil õigus kinni pidada 10% tulumaksu intressi brutosummas olenemata sellest, kes on intressi saaja teises lepinguosalises riigis. Sama määr kehtib ka muuhulgas juhul, kui intressi saaja on äriühing.

Termin intress on lepingus määratletud kui tulu igasuguselt võlanõudelt. Leping täpsustab, et termin ei hõlma artikli 10 kohaselt dividendina käsitatavat tulu ning hilinenud makse eest võetavat viivist. Intressi määratlus lepingu mõistes ei sõltu riigisiseses õiguses kasutuselolevast intressi määratlusest ehk siis tulu, mis riigisisese õiguse alusel võib olla käsitletav intressina, kuid pole seda lepingu mõistes, maksustatakse mõne teise selle tulu olemusega sobiva lepingu artikli kohaselt või muu tulu maksustamist käsitleva artikli alusel.

Artiklis sätestatud tuluallikariigi maksustamisõiguse piirang ei kehti olukorras, kus väljamakse tegija ja tulu saaja või nende mõlema ning muu isiku erisuhte tõttu ületab võlanõude eest makstava intressi summa selle summa, milles oleksid intressi maksja ja intressi saaja kokku leppinud ilma sellise suhteta. Enammakstud intressi osa võib maksustada kummagi lepinguosalise riigi seaduste kohaselt, arvestades lepingu teisi sätteid. Tulumaksuseaduse kohaselt on turuväärtust ületav intressi osa maksustatav siirdehinna reeglite alusel (olenevalt väljamaksja isikust kas TuMS § 14 lõige 7, TuMS § 50 lõige 4 või § 53 lõige 4⁶).

Tulumaksuseaduse § 29 lõike 7 kohaselt maksustatakse teatud tingimustel tulumaksuga intress, mida mitteresident sai seoses osalusega lepingulises investeerimisfondis või muus varakogumis, kui tema varast intressi maksmise ajal või kahe aasta jooksul enne seda moodustasid otse või kaudselt üle 50% Eestis asuvad kinnisasjad. Sellise fondi arvel osakuomanikule tehtud väljamakse aluseks pole võlanõue. Kuna lepingu määratluse kohaselt on intress tulu võlanõudelt, siis TuMS § 29 lõikes 7 nimetatud tulu maksulepingu mõistes intressiks ei liigitu. Selle lepingu kohaselt on TuMS § 29 lõikes 7 nimetatud tulu maksustatav artikli 6 (kinnisvaratulu) alusel.

Artikkel 12

Eesti – Ühendkuningriigi uue lepingu kohaselt maksustatakse **litsentsitasu** vaid litsentsitasu saaja residendiriiigis. Tuluallikariigil ei ole ka kehtiva lepingu kohaselt õigus maksustada teise riigi residendile makstavat litsentsitasu alates 16. oktoobris 2015. Sellest kuupäevast jõustus lepingu enamsoodustusrežiimi klausel (inglise keeles *most-favoured nation clause, MFN*) seoses Eesti ja Šveitsi vahelise

topeltmaksustamise vältimise lepingu muutmise protokollil jõustumisega, mis muutis kehtivas lepingus sätestatud maksustamisõigusi. Enne seda kuupäeva võis tuluallikariik teise riigi residendile makstavat litsentsitasu brutosummat maksustada sõltuvalt litsentsitasu liigist kas 5% või 10% määraga.

Leping käsitleb litsentsitasuna makseid teadustöö, kirjandus- või kunstiteose autoriõiguse eest; patendi, kaubamärgi, kasuliku mudeli ja tööstusdisainilahenduse, salajase valemi või tehnoloogia eest ning tööstusliku, kaubandusliku või teaduslase oskusteabe kasutamise eest.

Sarnaselt intressi artikliga on litsentsitasu artiklisse lisatud täpsustus, et tuluallikariigil on maksustamisõigus olukorras, kus litsentsitasu maksja ja litsentsitasu saaja või nende mõlema ja muu isiku erisuhte tõttu ületab litsentsitasu selle summa, milles oleksid litsentsitasu maksja ja litsentsitasu saaja kokku leppinud ilma sellise suhteta. Enammakstud litsentsitasu osa võib maksustada kummagi lepinguosalise riigi seaduste kohaselt, arvestades lepingu teisi sätteid.

Tulumaksuseaduse § 29 lõike 6 punkt 4, § 41 punkt 8 ja § 43 lõike 1 punkt 2 sätestavad mitteresidentidele makstavalt litsentsitasult kinnipeetava maksu määraks 10 protsenti. Lepingul ei saa Eesti mitteresidendile makstava litsentsitasu puhul maksu kinni pidada, välja arvatud juhul, kui tegemist on eelmises lõikes mainitud enammakstud litsentsitasuga. Viimasel juhul võime oma tulumaksuseadust enammakstud litsentsitasu osale piiranguteta kohaldada ehk pidada kinni 10 protsenti tulumaksu.

Artikkel 13

Kasu vara võõrandamisest maksustatakse üldjuhul vara võõrandaja residendiriigis. Terminil võõrandamine (*alienation*) on lepingu kontekstis võimalikult lai tähendus hõlmates igasugust vara üleandmist teisele isikule, sealhulgas müüki, vahetust, sundvõõrandamist, mitterahalist sissemakset äriühingusse, kinget ja vara üleminekut surma korral. Tuluallikariigil on õigus maksustada kasu, mida teise riigi resident saab selles riigis asuva kinnisvara võõrandamisest ja selles riigis asuva püsiva tegevuskoha enda või püsiva tegevuskoha tegevusega seotud vara võõrandamisest.

Artikkel 13 lõike 3 kohaselt võib kasu rahvusvahelises veos kasutatava laeva või õhusõiduki või nende kasutamisega seotud vallasvara võõrandamisest maksustada ainult see riik, mille resident laeva või õhusõiduki käitaja on. See lõige on kooskõlas artiklis 8 sätestatud põhimõttega, et rahvusvahelistest vedudest saadud kasum maksustatakse ainult sõiduki käitaja residendiriigis.

Artikli 13 lõike 4 võrdsustab kinnisvara võõrandamisega ka osaluse võõrandamise sellises äriühingus või muus üksuses, mille väärtus tuleneb vähemalt 50 protsendi ulatuses otseselt või kaudselt kinnisvarast. Sellise osaluse võõrandamisest saadud kasu võib esmajärjekorras maksustada see riik, kus kinnisvara asub. Tulumaksuseaduse § 29 lõike 4 punkt 5 piirab mõnevõrra artikkel 13 lõike 4 kohaldamist, kuna lubab mitteresidendi kasu osaluse võõrandamisest maksustada ainult juhul, kui mitteresidendil oli äriühingus või varakogumis võõrandamise ajal vähemalt 10 protsendine osalus. Teise tingimusena tuleb TuMSi kohaselt hinnata kinnisasjade osakaalu võõrandamisele eelnenud 2-aastasel perioodil.

Lepingu kohaldamisel tuleb arvestada seda, et kui lepingu tähenduses võõrandamistehingutest saadud kasu maksustatakse TuMS § 50 alusel, siis tähendab see seda, et Eesti käsitleb seda tulu ärikasumina ja kohaldab sellele artiklit 7. Kui tulule kohaldub TuMS § 15, siis kohaldub artikkel 13. Terminid 'ärikasum' ja 'kasu vara võõrandamisest' ei ole lepingus määratletud ja seega sisustatakse need artikli 3 lõikest 2 kohaselt lepingut kohaldava riigi (maksu)õigusest lähtuvalt. Näitena võib siinkohal tuua äriühingu likvideerimisel osanikule või aktsionärile tehtavad väljamaksed, mida erinevate riikide õigusest tulenevalt võidakse maksustada kolme erineva artikli alusel. Osad riigid käsitlevad likvideerimisel tehtavaid väljamakseid dividendina, teised kasuna vara võõrandamisest ja kolmandad ärikasumina. Eesti maksustab residendist äriühingu makstava likvideerimisjaotise esmajärjekorras äriühingu tasandil TuMS § 50 lõike 2 kohaselt ning vajadusel osa likvideerimisjaotisest § 15 lõike 3

alusel saaja tuluna. Paragrahv 50 lõige 2 alusel maksustatavale osale kohaldub lepingu artikkel 7 ja § 15 lõige 3 alusel maksustatavale osale artikkel 13.

Artikkel 14

Töötamise eest saadud tulu maksustatakse lepingus sätestatud tingimustel kas lepinguosalises riigis, kus maksumaksja on resident, või riigis, kus on toimunud töötamine.

Lepinguosalise riigi residendi palka ja töösuhtest saadud muud tasu on teisel lepinguosalisel riigil õigus maksustada vaid eeldusel, et töötamine toimub selles teises lepinguosalises riigis. Kui lepinguosalise riigi residendi töötamine toimub küll teises lepinguosalises riigis, kuid see ei kesta enam kui 183 päeva ning töötamisega seotud tasu ei maksa teise lepinguosalise riigi resident või teises lepinguosalises riigis asuv mitteresidendi püsiv tegevuskoht, on maksustamise õigus vaid töötaja residendiriiigil.

Artikkel sätestab ka erireeglid rahvusvahelistes vedudes kasutatavatel laevadel või õhusõidukitel töötamise eest saadud tasu maksustamiseks. Artikli ülejäänud sätetest olenemata on nimetatud tasu maksustamise esmane õigus laevu või õhusõidukeid rahvusvahelistes vedudes käitava ettevõtja residendiriiigil.

Mitteresidendist füüsilise isiku Eestis töötamise eest saadud tasu maksustamist reguleerib TuMS § 29 lõige 1, § 41 punkt 2 ja § 43 lõige 1 punkt 1.

Artikkel 15

Tasu, mida lepinguosalise riigi resident saab teise lepinguosalise riigi residendist **äriühingu juhatuse või muu samalaadse organi liikmena**, võib maksustada selle äriühingu residendiriiigis. Samalaadse organina käsitatakse Eestis näiteks äriühingu nõukogu. Erinevalt palgatöö eest saadava tasu maksustamise põhimõtetest ei olene juhatuse liikme tasu maksustamine sellest, kus ülesandeid täidetakse. Äriühingu juhatuse või muu samalaadse organi liikmeks olemise eest saadava tasu maksustamise õigus on äriühingu residendiriiigil ka juhul, kui juhatuse liikme kohustusi täidetakse väljaspool seda riiki.

Eestis maksustatakse mitteresidendi juhtimis- või kontrollorgani liikme tasud tulumaksuseaduse § 29 lõike 2, § 41 punkti 2 ja § 43 lõike 1 punkti 1 alusel.

Artikkel 16

Meelelahutajate ja sportlaste teises lepinguosalises riigis toimunud tegevusest saadud tulu võib maksustada lepinguosalises riigis, kus nende tegevus toimus. Kui **meelelahutaja ja või sportlase tulu** laekub mõnele teisele isikule, ei takista artiklid 7 ja 14 lepinguosalisel riigil seda tulu artikli 16 alusel selle teise isiku kätes maksustamast. Eraldi on sätestatud residendiriiigi maksustamise ainuõigus tulule, mida saavad sellised isikud, kelle tegevust rahastatakse riigi, kohaliku omavalitsusüksuse või avalik-õigusliku juriidilise isiku vahenditest. Viimatinimetatud erandi alla lähevad näiteks erinevate rahvakultuuri tutvustavate esinejate külastused teise riiki, mida riik või kohalik omavalitsus toetanud on. Sellise külastuse käigus toimunud esinemiste eest ei maksta esinejatele ka tavaliselt tasu.

Tulumaksuseaduse § 29 lõike 10 kohaselt maksustatakse mitteresidendist kunstnikule või sportlasele seoses tema esinemisega Eestis või seoses tema teoste esitamisega Eestis makstud tasu. Tulumaks peetakse kinni väljamakse tegemisel ning maksumäär on 10% (TuMS § 41 punkt 9 ja § 43 lõige 1 punkt 2).

Artikkel 17

Pensioni ja muud seda laadi tasu maksustamise õigus on lepingu kohaselt reeglina ainult pensionisaaja residendiriiigil. Avaliku teenistuja pensioni maksustamist reguleerib artikli 18 lõige 2.

Artikkel 18

Avaliku teenistuja töötasu maksustab üldjuhul see riik, kelle teenistuses või kelle kohaliku omavalitsuse üksuse või muu haldusüksuse teenistuses isik töötab. Kui lepinguosalise riigi avalik teenistuja töötab teises lepinguosalisel riigis ning on selle teise riigi resident ja kodanik, on sellise tasu maksustamise õigus isiku residendiriigil.

Pensioni, mida maksab isikule lepinguosaline riik, selle kohaliku omavalitsuse üksus või muu haldusüksus, või pensioni, mida makstakse eelnimetatute asutatud fondidest eelneva töötamise eest selle riigi, haldusüksuse või omavalitsusüksuse asutuses, võib maksustada ainult väljamakseid tegev riik eeldusel, et pensioni saaja ei ole teise riigi resident ega kodanik. Näiteks kui endine Ühendkuningriigi avalik teenistuja on pensioni saamise ajal nii Eesti resident kui ka kodanik, siis võib temale Ühendkuningriigi teenistuses olnud aja eest makstavat pensioni maksustada ainult Eesti. Kuna Eestis ei tehta vahet avalikus teenistuses töötatud aja eest teenitud pensionil ja erasektoris töötatud aja eest teenitud pensionil, siis maksustatakse kõik Eestis makstud pensionid artikli 17 alusel.

Artikkel 19

Väljamaksed, mida tehakse lepinguosalisel riigis viibivatele **üliõpilastele või praktikantidele** ülalpidamiseks, õpinguteks või praktikaks, on õpingute asukohamaal maksust vabastatud tingimusel, et neid saadakse väljaspool seda riiki asuvatest allikatest ja isik on või oli vahetult enne õppima või praktikale asumist teise lepinguosalise riigi resident.

Artikkel 20

Lepingus eraldi nimetatud **muu tulu** maksustatakse tulu saaja residendiriigis olenemata tulu tekkimise kohast. See tähendab, et artikkel kohaldub ka tulule, mis on tekkinud kolmandas riigis. Näiteks kui Eesti ja Ühendkuningriik mõlemad loevad isikut artikli 4 lõike 1 alusel oma residendiks ning topeltresidentsuse küsimuse lahendamisel lepingu artikli 4 lõigete 2 või 3 alusel loetakse isik Eesti residendiks, siis Ühendkuningriik ei või maksustada kolmandates riikides tekkinud tulu isegi siis, kui Ühendkuningriigi õigusaktide kohaselt loeb ta isikut oma residendiks.

Artikkel 21

Topeltmaksustamise vältimise artikkel on oluline siis, kui mõlemal lepinguosalisel riigil säilib õigus tulu maksustada. Sel juhul välditakse topeltmaksustamist maksumaksja residendiriigis kas vabastus- või tasaarvestusmeetodi abil.

Topeltmaksustamise vältimiseks kasutab Eesti sõltuvalt tululiigist vabastus- või tasaarvestusmeetodit. Kui Eesti resident saab tulu või kasu, mida on maksustatud Ühendkuningriigis, vabastab Eesti selle tulu maksust. Dividendi, intressi ning meelelahutaja ja sportlase tulu puhul kasutab Eesti topeltmaksustamise vältimiseks tasaarvestusmeetodit. See tähendab seda, et kui Eesti resident saab Ühendkuningriigist eelpool nimetatud tulu, mida lepingu kohaselt on seal juba maksustatud, võib Eesti resident oma tulumaksukohustust arvutades lahutada Eestis tasutavast tulumaksust Ühendkuningriigis tasutud maksu summa. Kui Ühendkuningriigis tasutud tulumaksusumma on suurem kui maksusumma, mida Eesti resident on kohustatud Eesti seaduste kohaselt tasuma, siis seda vahet ei hüvitata. Kui aga Ühendkuningriigis tasutud tulumaksusumma on väiksem kui Eestis tasutav maksusumma, peab Eesti resident tasuma selle tulumaksu vahe.

Ühendkuningriik kasutab samuti topeltmaksustamise kõrvaldamiseks sõltuvalt tululiigist vabastus- või tasaarvestusmeetodit.

Artikkel 22

See artikkel sätestab lepinguosalistele riikidele kohustuse **kõrvaldada maksumaksjate ebavõrdne kohtlemine** konkreetsetel artiklis nimetatud juhtudel. Kõik riigid kohtlevad maksumaksjaid teatud tunnustest lähtuvalt erinevalt (näiteks arvestatakse maksustamisel isiku maksevõimet ja residentsusest

tulenevat maksukohustuse ulatust), kuid selle artikli eesmärk on eristada põhjendamatut diskrimineerimist põhjendatult erinevast kohtlemisest.

Artikli esimene lõige sätestab kohustuse kõrvaldada ebavõrdne kohtlemine kodakondsuse alusel, mis tähendab seda, et lepinguosaline riik ei tohi teise riigi kodanikku maksustada koormavamalt kui võrreldavas olukorras oma riigi kodanikku. Lepingu artikli 3 kohaselt on *kodanik* lepinguosalise riigi kodakondsusega füüsiline isik ja juriidiline isik või muu isikute ühendus, mis on asutatud lepinguosalise riigi seaduste alusel. See säte ei keela maksumaksjate eristamist residentsuse alusel. Ebavõrdse kohtlemise põhjuseks ei tohi olla kodakondsus.

Lõige 2 kohustab teise lepinguosalise riigi ettevõtja püsivat tegevuskohta kohtlema samamoodi, kui selle riigi ettevõtjaid, kes tegutsevad samal alal.

Teise lepinguosalise riigi residendile tehtud makseid peab residendist ettevõtjal lubama kasumit arvestades maha arvata samadel tingimustel kui residendist ettevõtjale tehtud samasuguseid makseid (lõige 3). Eelnev kohustus ei kehti juhul, kui maksed on tehtud seotud isikutele turuhinnast kõrgema hinnaga.

Lõige 4 keelab ettevõtjate ebavõrdse kohtlemise nende osanike või muul viisil nende üle valitsevat mõju omavate isikute residentsuse alusel, kuid ei kohusta oma residentidega sarnaselt kohtlema ettevõtja mitteresidendist osanikke.

Lõige 5 täpsustab, et lepinguosaline riik ei ole kohustatud teise riigi residendist füüsilisele isikule andma samasuguseid isiklikke maksusoodustusi nagu riik annab oma residendile. Vastasel juhul võib füüsiline isik saada maksusoodustusi topelt – nii selles riigis, kus ta on resident, kui ka selles riigis, kus tal on püsiv tegevuskoht.

Artikkel 23

Lepinguga vastuolus olevast maksustamisest tekkida võivate maksuvaidluste lahendamise kord on sätestatud **vastastikuse kokkuleppe menetluse** artiklis ning selle kohaselt püüavad lepinguosaliste riikide pädevad ametiisikud lepingu tõlgendamisel ja kohaldamisel tekkivad küsimused lahendada vastastikusel kokkuleppel. Lisaks konkreetsete maksumaksja algatatud vaidluste lahendamisele, on pädevatele ametiisikutele antud õigus ka üldistes lepingu tõlgendamise ja kohaldamise küsimuste vastastikuse kokkuleppe menetluse käigus suhelda.

Kui pädevad ametiisikud ei suuda kahe aasta jooksul arvates isiku kaebuse esitamisest kokkuleppele jõuda ning samas maksuasjas ei ole Eesti ega Ühendkuningriigi kohtueelne vaidlusorgan ega kohus teinud otsust, esitatakse juhtum isiku nõudmisel arutamiseks vahekohtule. Kui asjassepuutuv isik vahekohtu otsust ei vaidlusta, on see siduv mõlema riigi jaoks. Vahekohtumenetluse detailid lepatakse kokku selles samas artiklis sätestatud vastastikuse kokkuleppe menetluse käigus.

Vahekohtumenetluse säte annab ka maksumaksjale kindluse, et tema maksuvaidlus saab mõistliku aja jooksul lahenduse ning motiveerib riike kahe aasta jooksul kokkuleppele jõudma, et kulukat vahekohtumenetlust vältida.

Artikkel 24

Lepingu **teabevahetuse artikkel** annab lepinguosaliste riikide pädevatele ametiisikutele võimaluse vahetada lepingu ja lepinguosaliste riikide seaduste täitmiseks teavet tingimusel, et maksustamine, mille jaoks teavet kogutakse, ei ole lepinguga vastuolus.

Teisest riigist saadud teavet tuleb hoida saladuses samamoodi ehk sarnaseid turvameetmeid kasutades kui oma riigist saadud teavet ning seda tohib avaldada ainult lepingus loetletud isikutele ja asutustele. Kuna maksukorralduse seaduses on maksuhalduri teabe edastamise õigused ja kohustused tunduvalt laiemad kui lepingus, tuleb lepingu alusel saadud teavet hoida maksukorralduse seaduse alusel saadud teabest eraldi, et vältida juhuslikku teabe edastamist isikutele, kel seda lepingu alusel õigus saada ei ole. Leping annab siiski võimaluse lepingu alusel edastatud teavet ka lepingus nimetatud isikutele edastada, kuid selleks peab olema täidetud kaks tingimust: sellist edastamist peavad lubama mõlema lepingupartneri õigusaktid ja teine lepingupartner peab selle heaks kiitma.

Teabevahetus ei ole piiratud lepinguosaliste riikide residentidega ega lepingus nimetatud maksudega, kuid välistatud on käibemaksu ja tollimakse puudutav teabevahetus maksulepingu alusel. Põhjuseks on see, et Euroopa Liit ja Ühendkuningriik on sõlminud vastavad nõuete sissenõudmist ning vastastikust haldusabi käsitlevad protokollid (vt protokoll punkti 2).

Eesti – Ühendkuningriigi lepingu kohaselt ei või riik teabevahetusest keelduda ainuüksi seetõttu, et tal enda tarbeks sellist maksualast teavet vaja ei ole. Samuti ei või riik keelduda teabe andmisest ainult seetõttu, et teabe valdaja on krediidiandja, mõni muu finantsasutus, esindaja, usaldusisik, varahaldur või teave puudutab osalust isikus.

Kui teabe andmine eeldab selliseid haldustoiminguid, mis on vastuolus lepinguosalise riigi seaduste ja halduspraktikaga või kui teave ei ole lepinguosalise riigi seaduste alusel või tavapärasel haldusmenetluses kättesaadav, võib lepinguosaline riik teabe andmisest keelduda. Samuti ei tõlgendata artikli sätteid lepinguosalise riigi kohustusena anda teavet, mis sisaldab äri- või kutsesaladust või tootmisprotsessi käsitlevaid salajasi andmeid, või teavet, mille avaldamine on vastuolus avaliku korraga.

Artikkel 25

Eesti ja Ühendkuningriigi vaheline leping sätestab ka maksuhaldurite koostöö põhimõtte **maksunõuete sissenõudmisel**. Maksunõuete sissenõudmine ei ole piiratud lepinguosaliste riikide residentidega ega lepingus nimetatud maksudega, kuid artikli kohaldamisalast on välja käibemaksu, tollimaksu ja aktsiise puudutavad maksunõuded. Protokoll punkti 2 on välja toodud Euroopa Liidu ja Ühendkuningriigi vahel sõlmitud protokoll, mis selliseks koostööks aluse annab.

Leping kohustab lepinguosalist riiki teise riigi maksunõuet sisse nõudma kooskõlas oma maksude sissenõudmist ja kogumist käsitlevate õigusaktidega, nagu oleks tegu tema enda maksunõudega. Riigid võivad kooskõlas oma seadustega rakendada teise riigi eest ka võlgniku vara säilitamise abinõusid.

Lepinguosaline riik ei ole kohustatud teist riiki abistama maksunõuete täitmisele pööramisel kui rakendatavad haldusabinõud on vastuolus seaduse, halduspraktika või avaliku korraga. Samuti võib abi osutamisest keelduda, kui teine riik ei ole võtnud oma riigis maksunõude täitmise tagamiseks kõiki meetmeid või abi osutamine põhjustaks ebaproportsionaalset halduskoormust.

Artikkel 26 kinnitatakse, et lepinguga ei mõjutata **diplomaatide** maksusoodustusi.

Artikkel 27

Artiklis 27 sätestatakse nn peamise eesmärgi test (inglise keeles *principal purpose test*), mis **piirab** kogu lepingu ulatuses lepingus tululiigile ettenähtud **soodustuse andmise**, kui kõikide asjaolude põhjal on mõistlik järeldada, et selle soodustuse saamine oli tehingu üks peamistest eesmärkidest ning nendel asjaoludel soodustuse andmine ei vasta lepingu sätete eesmärgile. Seega tuleb sätet lugeda kogu lepingu, sealhulgas selle preambuli kontekstis.

Peamise eesmärgi testi klausel lisati OECD tüüplepingusse 2017. aastal pärast maksubaasi kahandamise ja kasumi ümberpaigutamise (ingl k *Base Erosion and Profit Shifting*, edaspidi *BEPS*) vastase projekti tegevuskavade⁶ valmimist. BEPSi tegevuskava nr 6 (maksulepingust tulenevate soodustuste andmisest keeldumine) kohaselt on selle sättega võimalik oma maksulepingud maksulepingute väärkasutamise vältimise miinimumstandardiga vastavusse viia. OECD tüüplepingu uue artikli 29 lõike 9 kommentaarides on erinevate näidete toel selgitatud, millistel juhtudel on peamise eesmärgi testi rakendamine kohane ja millistel mitte.

Kui lepinguga ettenähtud soodustus jäeti lõike 1 alusel andmata, võib maksuhaldur seda siiski isiku taotlusel otsustada anda juhul, kui isik oleks soodustuse ilma selle tehinguta saanud. Enne lõpliku keeldumist peavad maksuhaldurid teineteisega nõu pidama (lõige 2).

Artikkel 28

Lepinguosalised riigid edastavad teineteisele **teate lepingu jõustumiseks** vajaliku riigisisese menetluse lõpetamise kohta ning leping jõustub hilisema teate kuupäeval. Lepingu sätteid rakendatakse Eestis lepingu jõustumisele järgneva aasta 1. jaanuarist ning Ühendkuningriigis jõustumisele järgneva teise kuu esimesel päeval või hiljem makstud või krediteeritud kinnipeetava maksu suhtes, aprilli 6. kuupäeval või hiljem algava maksustamisaasta tulumaksu või vara võõrandamisel saadud kasult võetava maksu suhtes ning aprilli 1. kuupäeval või hiljem algava majandusaasta ettevõtte tulumaksu suhtes. Erandina hakatakse artikleid 24, 25 ja 26 kohaldama lepingu jõustumise kuupäevast. Ühendkuningriigiga sõlmitud kehtivat maksulepingut ei kohaldata mis tahes maksu suhtes kui kohaldama hakatakse uut lepingut.

Artikkel 29

Lepingu võivad **lõpetada** mõlemad lepinguosalised riigid sellest diplomaatiliste kanalite kaudu hiljemalt kalendriaasta 30. juunil ette teatades. Lepingut ei saa lõpetada enne, kui selle jõustumisest on möödunud 5 aastat. Sel juhul ei kohaldata lepingut Eestis teate edastamisele järgneva aasta 1. jaanuarist ning Ühendkuningriigis teate edastamise kuupäevale järgneva kuue kuu möödumisel või hiljem makstud või krediteeritud summadelt kinnipeetava maksu suhtes, aprilli 6. kuupäeval või hiljem algava maksustamisaasta tulumaksu või vara võõrandamisel saadud kasult võetava maksu suhtes ning aprilli 1. kuupäeval või hiljem algava majandusaasta ettevõtte tulumaksu suhtes

Protokoll moodustab lepingu lahutamatu osa ja selles täpsustakse lepingu kohaldamise asjaolusid.

Protokolli punktiga 1 sätestatakse, et lepingu kohaldamisel käsitatakse residendina ka pensionifondi, usulistel, heategevuslikel, teaduslikel, kultuurilistel või hariduslikel eesmärkidel tegutsevat organisatsiooni ning investeerimisfondi.

Protokolli punkt 2 täpsustab, et teabevahetuse ning maksunõuete sissenõudmisel antavat abi puudutavates artiklites nimetatud mõisted käibemaks, tollimaks ja aktsiisid on määratletud Euroopa Liidu ja Ühendkuningriigi vahel sõlmitud halduskoostööd puudutavates protokollides.

Eelnõu on kooskõlas Eesti Vabariigi põhiseaduse, välissuhtlemisseaduse ja tulumaksuseadusega.

Leping tuleb Riigikogus ratifitseerida tulenevalt põhiseaduse §-s 113 väljendatud seadusereservatsiooni põhimõttest. Põhiseaduse § 113 kohaselt sätestatakse riiklikud maksud, koormised, lõivud, trahvid ja sundkindlustuse maksed seadusega. Maksukorralduse seaduse § 4 lõige 3 loetleb maksuõigussuhte kohustuslikud elemendid, mis tuleb sätestada maksuseaduses. Üksikute elementide osas otsustusõiguse

⁶ Teave OECD BEPS projekti kohta OECD veebilehel: <https://www.oecd.org/tax/beps/beps-actions.htm>

delegeerimine täitevvõimule rikub võimude lahususe ja tasakaalu põhimõtet ning on seetõttu põhiseadusvastane.⁷ Kohustuslike elementide hulka kuuluvad näiteks maksuobjekt, maksumäär ning maksusoodustused. Lepinguga kehtestatakse riigisisest regulatsioonist soodsamad sätted nii residentide kui ka mitteresidentide maksustamiseks ning mõningad maksumenetlust reguleerivad sätted. Riigisisest seadusest võivad erineda ka maksuobjektide määratlused. Seadusereservatsiooni põhimõttest lähtuvalt tuleb leping jõustada seaduse alusel, kuna lepingu jõustamine Vabariigi Valitsuse korralduse alusel tähendaks sisuliselt maksuõigussuhte elementide kehtestamise õiguse delegeerimist täitevvõimule, mis oleks vastuolus põhiseadusega.

Välislepingute ülimuslikkuse põhimõte on sätestatud põhiseaduse §-s 123, mille kohaselt ei sõlmi Eesti Vabariik välislepinguid, mis on vastuolus põhiseadusega. Kui Eesti seadused või muud aktid on vastuolus Riigikogus ratifitseeritud välislepingutega, kohaldatakse välislepingut. Tulumaksuseaduses reguleerib välislepingu ja seaduse vahetõrget § 6 lõige 5, mis sätestab, et kui välislepingu alusel määratud residentsus erineb seaduse alusel määratud residentsusest või kui lepingus on tulu maksustamisel ette nähtud seaduses sätestatud soodsamad tingimused, kohaldatakse välislepingu sätteid.

4. Eelnõu terminoloogia

Seaduse eelnõus ei esine õigusaktides varem kasutamata termineid.

Lepingu tõlkimisel on võimaluse korral lähtutud eelkõige tulumaksuseaduses, kuid ka muudes Eesti õigusaktides kasutatud mõistetest ning arvestatud on keelenõustajate soovitusi.

Lähemat selgitust vajavad kaks lepingus kasutatud mõistet, mis on selle lepinguga sarnaste lepingute kooskõlastamisel tõstatanud küsimusi nende kasutamise õiguse kohta.

Artikli 4 lõikes 1 ja artikli 5 lõike 2 punktis a kasutatakse mõistet „juhtkond”. Mõiste „juhtkond” on lepingu tähenduses laiem kui mõiste „juhtorgan” tsiviilseadustiku üldosa seaduse tähenduses. Tsiviilseadustiku üldosa seaduse § 31 lõike 2 kohaselt on eraõigusliku juriidilise isiku juhtorganid juhatus ja nõukogu. Lepingu tähenduses on aga juhtkond igasugune isik või organ, kes äriühingu või selle osa (ettevõtte) majandustegevust juhib. Juhtkonnaks lepingu tähenduses võivad olla ka filiaali juhataja ja väljaspool äriühingu residendiriiiki asuva tehase juhtimise eest vastutavad isikud.

Artikli 4 lõike 2 punktis a kasutatakse mõistet „kodu”, mis on tõlge ingliskeelsest mõistest „*permanent home*”. Topeltnmaksustamise lepingute kooskõlastamisel on Rahandusministeeriumile tehtud ettepanekuid asendada sõna „kodu” väljendiga „alaline elukoht”, mis oli varem kasutusel väljendi „*permanent home*” tõlkena. Rahandusministeerium ei pea topeltnmaksustamise vältimise lepingu kontekstis õigeks väljendi „alaline elukoht” kasutamist väljendi „*permanent home*” eestikeelse vastena järgmistel põhjustel. Esiteks tuleb ka eesti keeles teha vahet lepingu artikli 4 lõikes 1 kasutatud mõistel „*residence*” ja artikli 4 lõike 2 punktis a kasutatud mõistel „*permanent home*”. Inglisekeelne sõna „*residence*” on lepingu eestikeelses tekstis tõlgitud kui „elukoht”. Teiseks aitab mõiste „kodu” kasutamine vältida olukorda, kus lepingu tõlgendamisel sisustatakse mõiste „*permanent home*” viitega kas tsiviilseadustiku üldosa seaduses määratletud mõistele „elukoht” või mõnes muus õigusaktis kasutatud mõistele „alaline elukoht”, mis selle mõiste tõlgendamisel oleks vale, kuna rahvusvaheliste lepingute tõlgendamise põhimõtted, mis sisalduvad rahvusvaheliste lepingute õiguse Viini konventsiooni (edaspidi *RLÕVK*) artiklites 31–32, sätestavad, et lepingute tõlgendamisel võib kasutada

⁷ Eesti Vabariigi põhiseadus: kommenteeritud väljaanne (2017), kättesaadav veebiaadressilt <https://www.pohiseadus.ee/index.php?sid=1&ptid=124&p=113>, § 113 kommentaar nr 5.

materjale, mille mõlemad pooled on heaks kiitnud või millega mõlemal poolel on olnud võimalik lepingu sõlmimisele eelnevalt või läbirääkimiste ajal tutvuda. Topeltnmaksustamise vältimise lepingu artikli 3 lõikes 2 sisalduv nn ühepoolne tõlgendamisreegel tuleb kasutusele siis, kui RLÕVK võimalused on ammendatud. Mõistet „kodu” (*permanent home*) aitavad sisustada näiteks OECD tüüplepingu kommentaarid ja artikli 4 tõlgendamise kohta avaldatud kirjandus, mille kohaselt tuleb vältida artikli 4 lõike 2 asümmeetrilist tõlgendamist, mis tuleneb ühe lepinguosalise riigisisese õiguse määratluste kasutamisest.

Kuna leping põhineb suures osas OECD tüüplepingul, saab lepingu tõlgendamisel kasutada OECD tüüplepingu kommentaare, mida OECD liikmesriigid (liikmesriikide täidesaatev võim) on moraalselt kohustatud järgima.

5. Eelnõu vastavus Euroopa Liidu õigusele

Leping määrab kindlaks maksustamisvõimalused, mis viiakse ellu riigi maksuseaduste kaudu juhul, kui selline maksustamine on seadusega ette nähtud. Seega sõltub lepingu kohaldamine riigisisestest õigusest, mis on ELi õigusega juba kooskõlla viidud.

6. Mõjud

Lepingu jõustumisel on ette näha mõju maksumaksjatele, majandusele ning riigiasutuste töö korraldusele. Kuna Eestil on juba Ühendkuningriigiga kehtiv maksuleping, siis uue lepingu mõju on pigem väike. Puudub mõju keskkonnale, regionaalarengule ja riigi julgeolekule ning muudele valdkondadele.

Lepingu jõustumisega kaasnevad võimalikud mõjud sihtrühmade lõikes:

Mõju maksumaksjale

Lepingu jõustumine avaldab positiivset mõju neile Eesti maksumaksjatele, kes saavad Ühendkuningriigist tulu, mida maksulepingu puudumisel maksustataks mõlemas riigis. Lepingu peamine eesmärk on juriidilise topeltnmaksustamise vältimine. Leping keelab tuluallikariigil teatud tululiike maksustada, kehtestab tavapärasest madalama maksumäära või nõuab residendiriigil maksuvabastuste või mahaarvamiste kehtestamist. Samuti kehtestab leping reeglid topeltresidentsuse lahendamiseks, mida riigisisestest õigusaktidega ei saagi lahendada.

Kuna Eestil on juba Ühendkuningriigiga kehtiv maksuleping, siis sihtrühma suurus uue lepingu jõustumisel tõenäoliselt oluliselt ei kasva.

Leping aitab ära hoida ka lepinguosaliste riikide kodanike, residentide ja äriühingute diskrimineerimist, sätestades võrdse kohtlemise reeglid. Lepingu olemasolu annab maksumaksjale kindluse teise riiki investeerimisel ja seal tegutsemisel, et teda seal õiglaselt koheldakse ning vajadusel saab ta maksuvaidluse lahendamiseks pöörduda oma riigi maksuhalduri poole teise riigi pädeva asutusega vastastikuse kokkuleppe saavutamiseks.

Võrreldes kehtiva maksulepinguga on uues lepingus dividendide ja intresside puhul kokku lepitud soodsamad kinnipeetava tulumaksu määrad. Dividendilt võib kehtiva lepingu kohaselt tuluallikariik kinni pidada kuni 5% tulumaksu, kui dividendi saaja on teise riigi äriühing, kellele kuulub dividendi maksvas äriühingus 25% hääleõigustest ning 15% muudel juhtudel. Uues lepingus on teise riigi äriühingule ja pensionifondile makstav dividend maksuvaba ning füüsilisele isikule makstava dividendi

maksumäär ei või ületada 10% dividendi brutosummast. Kui investeerimisüksus maksab dividendi kinnisvarast saadud tulust, siis on tuluallikariigis dividendilt võetava maksu ülempiir 15%. Intressi puhul võib uue lepingu kohaselt tuluallikariik maksustada vaid teise riigi füüsilisele isikule makstavat intressi kuni 10% määraga. Kehtivas lepingus kohaldub 10% maksumäär ka äriühingule makstava intressi puhul. Litsentsitasu puhul on tänu alates 16.10.2015 rakendunud MFN- sättele litsentsitasu maksustamisõigus vaid residendiriigil nii kehtiva kui ka uue lepingu alusel.

Mõju majandusele

Maksulepingud vähendavad topeltmaksustamise riski ning seeläbi võivad anda tõuke välisinvesteeringute kasvuks. Kuna Eestil on juba Ühendkuningriigiga kehtiv maksuleping, siis uue lepingu mõju majandusele on tõenäoliselt pigem tagasihoidlik. Uue lepinguga piiratakse teatud puhkudel tuluallikariigi maksustamisõigust enam kui kehtivas lepingus. See võib vähendada tuluallikariigi maksutulu mitteresidentidele tehtud väljamaksetelt. Maksutulu vähenemise suurus sõltub kapitaliinvesteeringute mahust ja sellest, kas riigisisese õiguse kohaselt konkreetset tululiiku üldse maksustatakse. Näiteks nii Eesti kui Ühendkuningriik oma seaduse alusel mitteresidendile makstavalt dividendilt tulumaksu kinni ei pea. Seetõttu ei mõjuta uues lepingus tuluallikariigile sätestatud füüsilisele isikule makstavalt dividendilt võetava maksu ülempiir maksutuluseid kuniks riigisisese õiguse alusel selline kinnipeetav maks on kehtestatud.

Mõju riigiasutuste korraldusele

Lepingu jõustumine võib avaldada vähest mõju Maksu- ja Tolliametile. Lepingu rakendamisega seotud küsimusi lahendab Maksu- ja Tolliamet vastavalt vajadusele, seega võib, kuid ei pruugi suureneda maksuhalduri töökoormus. Välislepingutega võetud maksualaste kohustuste täitmise tagamine on üks Maksu- ja Tolliameti põhimäärusega kinnitatud ülesannetest ning selleks pädeva asutusena on maksuhaldur juba 66 kehtiva topeltmaksustamise vältimise lepingu rakendajaks (seisuga 1. september 2026). Kuivõrd maksulepingud põhinevad OECD tüüplepingul ning on oma sisult sarnased, siis uue lepingu jõustumisega ei kaasne vajadust maksuhalduri senist töökorraldust muuta.

Lepingus kindlaks määratud teabevahetuse, maksunõuete sissenõudmise ja vastastikuse kokkuleppe menetluse reeglid hõlbustavad lepinguosaliste riikide maksuhaldurite koostööd. Leping võimaldab maksuhalduril paremini maksude tasumisest hoidumist takistada ning seeläbi kaitsta oma riigi maksutulu, kui maksumaksja üritab seda teha näiteks kapitali välisriiki paigutamisega, välisriigi tulu deklareerimata jätmisega või maksude vältimise skeemide kasutamisega.

7. Seaduse rakendamisega seotud riigi ja kohaliku omavalitsuse tegevused, eeldatavad kulud ja tulud

Seaduse rakendamine ei too Eestile kaasa otseseid varalisi kohustusi, kuid topeltmaksustamise vältimise kaudu võib Eestile varalisi kohustusi siiski tekkida – lepingu jõustumisel tuleb Eestil lepingus sätestatud juhtudel loobuda teatud tulu liikide maksustamisest. Samas peab arvestama ka sellega, et lepingus ettenähtud juhtudel loobub Ühendkuningriik omakorda Eesti residentide teatud tulu liikide maksustamisest Eesti kasuks.

Eeltoodust tulenevalt ei ole kulude ega tulude suurust võimalik ette hinnata.

8. Rakendusaktid

Seaduse rakendamiseks ei ole vaja rakendusakte kehtestada.

9. Seaduse ja lepingu jõustumine

Seadus jõustub üldkorras.

Leping tuleb seadusereservatsiooni põhimõttest tulenevalt ratifitseerida Riigikogus (vt seletuskirja 3. osa). Artikli 29 kohaselt jõustub leping selle jõustumiseks vajaliku riigisisese menetluse lõpetamise kohta edastatava hilisema teate kuupäeval. Lepingut kohaldatakse Eestis selle jõustumisele järgneva aasta 1. jaanuarist ning Ühendkuningriigis i) lepingu jõustumise kuupäevale järgneva teise kuu esimesel päeval või hiljem makstud või krediteeritud summadelt kinnipeetava maksu suhtes; ii) lepingu jõustumise kuupäevale järgneva aprilli 6. kuupäeval või hiljem algava maksustamisaasta tulumaksu või vara võõrandamisel saadud kasult võetava maksu suhtes; ning iii) lepingu jõustumise kuupäevale järgneva aprilli 1. kuupäeval või hiljem algava majandusaasta ettevõtte tulumaksu suhtes. Sellele vastavalt lõpeb seni kehtiva lepingu rakendamine samadel kuupäevadel.

10. Eelnõu koostamine

Ratifitseerimise seaduse eelnõu kavand esitati koos lepingu heakskiitmise korralduse eelnõuga eelnõude infosüsteemi EIS kaudu koostöölastamiseks Välisministeeriumile ning Justiits- ja Digiministeeriumile (toimik [25-1062](#)). Justiits- ja Digiministeerium koostöölastas eelnõu märkusteta ja Välisministeerium vaikimisi. Leping ratifitseerimise seaduse eelnõu esitatakse otse Vabariigi Valitsusele.

Algatab Vabariigi Valitsus

(allkirjastatud digitaalselt)